

ON NÁS MILUJE

Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce - jemu sláva i moc navěky. Amen. (Zj 1:5-6)

1. čtení: Jan 19:25-37

Hlavní čtení: Zjevení 1:1-8

Milí bratři, milé sestry,

máte rádi překvapení? Někteří lidé překvapení v oblíbě nemají. Přejí si být o všem dopředu informováni. Chtějí být stále v obraze. Většina lidí by však podle mého názoru na otázku, zda mají rádi překvapení, odpověděla: *To záleží, o jaký druh překvapení jde.* Pokud je to příjemné překvapení, nemáme s tím problém. Ale co když se jedná o překvapení nepříjemné, nemilé? Umíte si například představit tu neskutečnou nudu, kdybychom při každém kriminálním seriálu už od začátku věděli, kdo je vrah? Vždyť „krimošky“ sledujeme právě proto, aby nás závěr překvapil. To samé platí u knih. Lidé milují překvapení tohoto druhu. Proto jsou detektivní romány v poslední době masově vyhledávaným žánrem. Do kategorie příjemných překvapení lze zařadit například i situace, kdy si náš životní partner vzpomene na výročí svatby, koupí nám kytičku, nebo nás vezme na večeři. Nebo rozbalování vánočních dárků s dětmi. To je radosti, když děti dostanou hračku, kterou ani nečekaly!

Ale i těch nepříjemných překvapení je v našem životě dost a dost. Třeba smutná zpráva o stavu našeho zdraví. Když nám lékař sdělí verdikt, je to pro nás šok. Protože jsme si celou dobu odmítali připustit, že může jít do tuhého. Nebo když muž přijde domů unavený z práce, a helemese, kamarádky jeho manželky přišly na kafičko. To je panečku překvapení!

I. V úvodních verších knihy Zjevení, které jsme společně právě slyšeli, se skrývají hned tři překvapení. A všechna jsou milá a příjemná. To **první překvapení** se týká samotného prvního slova: *Zjevení*. Jinak řečeno: *Odhalení. Odkrytí.* Víte, křesťané ve všech generacích zápasili s touto poslední knihou Nového zákona. Silné a vlivné byly názory některých autorit první církve, že tato kniha do Bible vůbec patřit nemá. Vždyť se při nejlepším jedná o těžko srozumitelný text plný šílených výjevů a hrůzných obrazů, na kterém si i školení teologové snadno vylámou zuby. Evangelium o Pánu Ježíši Kristu ta kniha spíš zahaluje, než odhaluje. Spíš Krista zatemňuje, než aby ho vynášela na světlo světa. A vidíte! Bůh dal církvi knihu Zjevení proto, abychom viděli více. Abychom se dozvěděli více. Aby se náš duchovní zrak projasnil.

- ***Zjevení, které Bůh dal Ježíši Kristu, aby ukázal svým služebníkům, co se má brzo stát; označil to prostřednictvím anděla svému služebníkovi Janovi.***

Bratři a sestry, tuto knihu jsme dostali k tomu, abychom se lépe dívali kolem sebe. Do událostí, kterými procházíme, má kniha Zjevení vnášet Boží světlo, zahánět temnotu, nejistotu, strach a beznaděj. Jistě, tyto texty se netají tím, že v našich životech, v naší společnosti, v dějinách světa se dějí zlé věci. Na druhou stranu nám stále znovu připomínají to, na co tak často pod tíhou těžkostí zapomínáme: Že Bůh je v tom všem s námi. Že Bůh je nad vším, co se děje. Že Bůh drží celé své stvoření na uzdě, byť se nám někdy zdá, že se svět úplně splasil a uhání, kam se mu líbí. Bůh sám nás potěšuje, když skrze knihu Zjevení říká: *To není pravda. Úplně všechno mám pod kontrolou.*

II. A s tím úzce souvisí i to **druhé překvapení**. Mnozí křesťané jsou četbou knihy Zjevení vyděšení. Hrůzou jim vstávají vlasy na hlavě. Ale opět: Kvůli tomu nám Bůh tento text nedal. Zjevení Janovo máme číst pro naše potěšení. Pro naši útěchu. Pro klid naší duše. Proto, aby se rozhojnil pokoj mezi námi. Tato kniha byla sepsána proto, aby křesťany všech generací a národů především potěšila!

- **³ *Blaze tomu, kdo předčítá slova tohoto proroctví, a blaze těm, kdo slyší a zachovávají, co je tu napsáno, neboť čas je blízko.***

Po přečtení této knihy tedy smíme být šťastnější, než jsme byli předtím. Šťastný je každý, kdo tato slova slyší a ve svém srdci uchovává. Šťastný je každý, kdo se podle těch slov ve svém životě řídí. Víte, mockrát jsem slyšel z úst křesťanů, že kniha Zjevení je strašlivá. Jistě, tak to je. Je to realistické čtení. Popisuje realitu světa padlého do hříchu. Je to realistická zvěst, byť je psaná většinou pomocí obrazů, příměrů a přirovnání. Svět, ve kterém je přítomen hřích, svět, kterému se snaží poroučet Satan, svět, který se hrne do zkázy... To je opravdu znepokojující čtení. Žádná pohádka před spaním. Nicméně: Bůh nikdy nepřestal aktivně komunikovat s tímto padlým světem, byť se jeho stvoření snaží vytrhnout z jeho dobrých a spravedlivých rukou. Bůh do něj stále vstupuje a aktivně v něm jedná. Protože je svatý a spravedlivý, šmahem všechno všem neodpustí. Bůh je přísný soudce.

Ale protože je také laskavý a milosrdný, nenechá své stvoření padnout do temnoty, zapomnění a naprosté záhuby. Bůh je zachránce. Spasitel svého stvoření. Proto četba knihy Zjevení oblažuje naši duši: Posiluje totiž naše základní vyznání víry, že Bůh je s námi. Že Bůh při nás stojí.

III. A tím jsem nakouzl dnešní třetí překvapení: **Že si nás dobrý Bůh zamiloval.** Cože? *To že je nějaké překvapení? Vždyť to víme už od nedělní školy, že nás Pán Bůh má rád. To slyšíme neděli, co neděli při bohoslužbách. O tom zpíváme v desítkách zbožných písniček.* Uznávám. Nicméně jsem přesvědčen, že bychom se tomu měli divit každý den našeho života.

Proč jsme dnes přišli? Abychom společně oslavovali Ježíše Krista ukřižovaného a vzkříšeného? Dobře! Ale aby se jednalo o ryzí, čistou oslavu plynoucí z našeho nitra, abychom dnes nehráli žádné zbožné divadlo, musíme se nejprve divit. Začněme se divit tomu, že právě nás si Bůh zamiloval. Nahlédněme do našeho nitra a divme se, že právě nás Kristus miluje. Ohlédněme se za uplynulými dny a týdny. Co všechno jsme pokazili, zničili, narušili, pošpinili. Jak jsme se chovali k lidem, které máme rádi. A jak jsme se chovali vůči Bohu.

Anebo jen: Jak vypadalo naše dnešní ráno? Někteří se stačili pohádat ještě dřív, než vyšli do kostela. Samozřejmě kvůli naprosté prkotině, jak tomu nejčastěji bývá. Někdo další se hned po probuzení zaobíral myšlenkami, které jsou naprosto uhozené, zhovadilé, nemístné nebo urážlivé. Ještě že nám druzí lidé nevidí do hlavy, že? A jistě se mezi námi najdou tací, kteří spíš řešili, co si vezmou na sebe, jak budou vypadat zvnějšku, než aby se zamysleli nad svým nitrem. Jako by snad ta nejdůležitější otázka dnešního dne zněla takto: *Nevypadám v tomto oblečení moc tlustě?* A vsadil bych boty, že i samospravedlivé a povýšené myšlenky se někomu z nás na začátku bohoslužeb honily hlavou. Například: *Podívejme se na tam toho, že alespoň na Velikonoce došel do kostela!*

Vůbec nemusíme vzpomínat na předešlé dny. Často stačí posledních pár hodin, abychom se s úžasem ptali Boha: Jak je to možné, že právě mě máš stále rád, Pane? Z tvé milosti jsem dnes došel sem, abych znovu slyšel o lásce Ježíše Krista vůči nám, hříšníkům. O tom, co Kristus pro mě i pro druhé učinil na golgotském kříži. Co slyšet?! Já si smím tuto nádhernou zvěst znovu přivlastnit! Přijmout ji do svého srdce. Posílit svou důvěru v tvou lásku u Kristova stolu, vedle mých bratrů a mých sester. Když se ohlédnu za uplynulým časem, zjišťuji, že sám sebe umím překvapit: Čeho všeho jsem schopen. Čemu všemu podléhám. V čem všem stále selhávám. Co všechno nejsem schopen opustit. A to mě zahanbuje. Dobře! Ale třeba právě tyto první verše poslední knihy Bible nás vedou k tomu, abychom prožívali překvapení z velikosti, stálosti a moci lásky našeho Spasitele. *Jak velká je tvá láska, Pane Ježíši, vůči mně, to mě nepřestane udivovat.*

IV. A na to se teď zaměříme.

- ⁴ *Jan sedmi církvím v Asii: Milost vám a pokoj od toho, který jest a který byl a který přichází, i od sedmi duchů před jeho trůnem* ⁵ *a od Ježíše Krista, věrného svědka, prvorozeného z mrtvých a vládce králů země. Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů* ⁶ *a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce - jemu sláva i moc navěky. Amen.*

Tuto zvěst si mají přivlastnit církve všech věků a všech národů. Psaná je nejprve pro sedm sborů v Malé Asii, jejichž centrem je sbor v Efezu, Janův duchovní domov. Ale Jan, který je nyní v exilu na ostrově Patmos, má psát schválně pro sedm sborů, protože tato číslovka znamená plnost. Tedy nakonec pro každý sbor a pro každou církev kdekoli na světě, v kterémkoli období. I my si tedy máme přivlastnit *milost a pokoj* přicházející od Trojjediného Boha. Bůh nám vzkazuje, že se nad námi smiloval. Že mezi ním a námi už není žádné nepřátelství. Náš hřích, kterým jsme byli spoutáni jako těžkým a pevným řetězem, Kristus zlomil. Osvobodil nás z hříchu, když za každého z nás prolil svou svatou a nevinnou krev. Když za každého z nás položil svůj život. Díky němu smíme plnými doušky pít z poháru Boží milosti a prožívat božský pokoj, který nám nikdo jiný a nic jiného v tomto světě nemůže přinést.

Jak jsme k tomu přišli, že Bůh je na naší straně? Jak jsme tomu přišli, že Bůh už není proti nám, ale naopak s námi? Jako slepí k houslím! Tak jsme k tomu všichni přišli! Je to jeho dílo. Dílo, které má svůj základ v Bohu samém. V tom, který je s námi, který vždycky byl s námi a který nám vychází naproti. Dílo, které se stalo skutečností v Ježíši Kristu, pravém Božím Synu. Dílo, které nám stále znovu připomíná dokonalý Duch svatý, Janem dnes popsaný jako *sedm duchů před Božím trůnem*.

Bratři a sestry, zaměříme se v tuto chvíli na slova, kterými Jan popisuje Pána Ježíše. Podle něj je Kristus v první řadě *věrný svědek*, což je v řečtině stejné slovo jako české *mučedník*. Svědek je člověk, bez kterého by nikdo nevěřil, že se ta či ona událost opravdu stala. Svědek je klíčová osoba při kdejakém soudním procesu. Že my máme být Kristovými svědky, to slyšíme poměrně často. (Sk 1:8) Ale v jakém smyslu je Pán Ježíš svědek?

Kristus nám přišel dosvědčit, na čem se Trojjediný Bůh Otec, Syn a Duch svatý od věčnosti usnesl: Že nám dokonale odpustí každý hřích. Že úplně zahladí všechny naše slabosti. Že nás očistí od každé duchovní nečistoty. Že před námi dokořán rozevře svou věčnou a laskavou náruč. To všechno nám Kristus dosvědčil, nejen slovy, nýbrž i svou obětí na kříži. Prolitím své krve.

Sám však smrti cele nepodleh. Zemřel. A byl pohřben. Ovšem třetího dne slavně vstal z mrtvých. Jan ho proto nazývá *prvorozeným z mrtvých*, tedy prvním a nejvýznamnějším z mnoha. A my jsme jeho bratři, jeho sestry. My budeme další z mohutného zástupu těch, nad kterými smrt bude mít jen krátkodobou a omezenou moc. Zemřeme. Ale budeme žít. Budeme žít tak slavně a nádherně, jak slavně a nádherně žije ten, který nás miluje: Ježíš Kristus, prvorozený z mrtvých.

On ale také aktivně *vládne*. On poroučí všem, kteří jsou u moci. I kdyby si to žádný mocipán ani na zlomek vteřiny nechtěl připustit, nic to nemění na faktu, že Kristus je u moci. Je to stejné jako s naší vírou v existenci Boha. Jan dnes říká: *Bůh jest*. A to je pravda, kterou budeme hájit a vyznávat, i kdyby všichni kolem nás v existenci osobního Stvořitele nevěřili. Kristus vládne. Kristus kraluje, což se na konci časů ukáže, až přijde ve slávě pro svou církev. Ano, on *jednou přijde*. A vyjeví svou moc. O tom Jan dnes píše také:

- ⁷ ***Hle, přichází v oblacích! Uzří ho každé oko, i ti, kdo ho probodli, a budou kvůli němu naříkat všechna pokolení země. Tak jest, amen.***

Bratři a sestry, dovolte mi jednu poznámku na okraj. Ta *oblaka*, s kterými Ježíš Kristus přijde: To nejsou mráčky na nebi. To jsou oblaka Boží slávy. To je sama Boží sláva, Boží majestát, Boží nádhera.

Ale to ještě pořád není všechno. *Kristus nás miluje*. Proto si právě z nás učinil *královské kněžstvo*. Ty, kteří zde na zemi rádi a ochotně slouží Bohu. Ty, kteří zde na zemi volají k nebeskému Otci, přimlouvají se za druhé lidi, přivádějí je ke Kristovu kříži, zvěstují evangelium celému stvoření a chválí našeho Spasitele.

Abychom tomu správně rozuměli: Že z nás Ježíš učinil královské kněžstvo, to neznamena, že máme druhým poroučet a přikazovat. To neznamena, že máme nosit nosánek nahoru, že máme být pyšní a namyšlení. Právě naopak! My máme druhým lidem i Bohu samému ochotně a vytrvale sloužit. Copak tomu může být jinak? Vždyť ten, který přišel, aby nás zachránil, byl pokorným služebníkem všech. Amen.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, divíme se tvé náklonnosti vůči nám. Divíme se tvé lásce, která nikdy nevyprchá, která nikdy nevychladne. Divíme se, že jsi právě za nás položil svůj život, abychom s tebou mohli žít na věky věků. Chceme ti v tomto světě dobře sloužit. V tom nás ty sám podepírej. Amen.*